

GRABALUZ

UAB Calc/0036

C 31-211-10
Universitat Autònoma de Barcelona
Biblioteca d'Humanitats
1-1-51

DOLORÉS N. 13, D. 302, 303 Y 304. MEXICO, D. F.

18 de desembre del 1950

Estimats pares: contestem la seva lletra del dia 30 del mes passat. La feina pròpia d'aquesta època de l'any ha fet que m'endarrerís una mica.

Estem novament sota l'angoixa de la imminència d'una guerra. Ningú no pot assegurar que no esclati d'un moment a l'altre i les conseqüències que això podria tenir per vostès ens tenen molt anguiats. Ja saben quin és el nostre punt de vista i el nostre consell en aquest cas, perquè els varem plantejar la mateixa qüestió fa uns quants mesos. Tot el que els varem dir llavors ho considerem vàlid ara.

El "Gaeli", efectivament, ha sofert una llacuna inexplicable. Amb les cartes que es varen perdre, hi havia almenys una remesa corresponent a la novel·la. De la pàgina mecanografiada número 17 passa a la 25, o sigui que s'han perdut 7 pàgines. Quan pugui, pare, li agrairé que em retransmeti els fulls que falten, perquè és molt possible que la publiqui aquí. La "Biblioteca PROA", que reprèn la publicació a França (ja vaig dir-li fa algun temps que havia rebut una carta d'en Puig i Ferrer demanant la meua col·laboració), ha començat a repartir un prospecte de propaganda, en el qual el meu nom integra una llista de setze que, diuen, "constitueixen una garantia de solidesa i de seriositat" per aquesta nova etapa de la col·lecció.

Quan surti el número d'"Ariel" amb la revista de novel·listes, ja me n'assabentarà. No puc evitar que la vanitat em dongui una gran tafferia.

Gràcies a Déu, pare, la prosperitat encara és possible a Mèxic i nosaltres fruïm plenament d'aquesta oportunitat. Aquí la gent, despreocupada i sense saber mai ben bé de que vá, està una mica il·lusionada amb la possibilitat d'una nova guerra, pensant amb els grans ~~negocis~~ negocis que van fer-se en la passada. Jo em temo que si arriba esclatar-ne una altra, tot el món en sofrirà.

En el moment d'escriure aquestes ratlles, el carter m'ha lliurat la seva carta del dia 14 de desembre. Amb dos retrets molt justificats del pare: que aquesta vegada ens hem endarrerit nosaltres i el que em fa pel fet que hagi de conèixer els meus contes perquè els hi proporcionen altres persones. L'endarreriment ha estat perquè la Rosa, (que ja està acabant el compte) ja va molt pesada i les estones que estic a casa procuro alliberar-la en el possible de l'atenció que reclamen els nens. I també, com dic en el principi de la lletra, per la feina que porta aparellada aquesta època de l'any. Pel que fa als contes, pare, ja sap que sempre he estat molt olla amb les meves coses; per a poder fer un recull del que tinc escrit i publicat des de que sóc fora

de casa, tindrè feina, perquè ho tinc tot escampat. A més, pel que fa al conte publicat a "La Revista de Catalunya" no he sabut mai si era prudent i convenient trametre-li el retall. La separació i la impossibilitat de jutjar correctament totes les coses ens dona una visió tan deformada de tot! Em faria molta il·lusió publicar un llibre de contes a Barcelona, i crec que amb els que he escrit des de que en sóc fora, podria realitzar-se aquesta ambició meua. Això, és clar, si els temps hi són propicis perquè cada vegada de-sencisa i entristeix més la marxa que va prenent el món.

El conte publicat al periòdic alemany formava part del conjunt que obtingué el premi "Concepció Rabell" 1942. Ara em sembla que he superat de molt aquella etapa.

La seva opinió i la de la mare sobre "La ratlla i el desig" m'afalaga molt. Els dic de tot cor, pares, que un judici favorable de vostres és dels que estimo més.

Espero, i desitgem amb tota l'ànima, que no sigui res important el que ha motivat que el metge li receptés les pastilles que es pren amb una bona fe absoluta, pare. I la mare que es cuidi també. Nosaltres seguim bé, esperant l'esdeveniment que ara ja depèn de la cigonya. Si Déu vol, els avisarem de seguida que es produeixi.

Pares: un bon Nadal i un any 1951 ben feliç per a tots vostres. Una abraçada ben forta i tot l'amor del seu fill

Pere

Molts petons al Joan i els meus bons desitjos als oncles i cosins.

Gràcies pel bitllet de la riba. Que tinguen
sort!

Estimats pares: abans que res que passin un bon Nadal i cap d'any. Jo em tenc molt que aquest cap d'any sigui el primer que hauré de passar sola ja que em fa l'efecte que el meu viurà cap allà el dia vint-i-vuit o vint-i-nou. Jo ja tinc una gana enorme d'haver-ho passat tot. Aquests darrers dies són els més pesats. Els meus gràcies a Déu molt eixent. La meua ara ja es torna molt dolenta i trapeja. Em fa estrany pensar que d'aquí pocs dies si Déu vol el Príncep amb els seus tres anys i mig ja serà el gran amb dos més al damunt. Bé, pare, es repeteix que passin un bon Nadal Nosaltres pensarem molt amb vos. Els abraço molt fort
Mora